

Deo optimo maximo uni & trino, Virgini Deiparae, & sancto Lucae orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA.

Quodlibetariis disputationibus, manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis vigesima-tertiâ Februarii.

M. LUDOVICO MORIN, Doctore Medico, Præsidente.

An in acutis Cerealia?

FEBRIM, quæ quâ die coorta est, eadem pariter extoto quiescit. morbum nemo facile dixerit acutum; sua enim licet, quandoque vehemens brevi percurrat tempora; nullum tamen facit vitæ periculum decumbenti. Acutos nuncupamus affectus quos gravissima comitantur symptomata: in quibus urget *desse* celeritè, quam excipit mors, nimium sæpe immatura. Eger in Phrenitide, immoderatâ corporis & animi perturbatione commotus, præpostera loquitur, ipsum frequens exagitat furor præceps & indomitus, longè secus ac in lethargo, in quem illa non raro commutatur: in hoc enim urget inexpugnabilis pene dormiendi necessitas: à torpore si vehementer commotus evocatur eger, semi somnis stupefit, præteritorum planè immemor, moxque in somnum relabitur. In pleuritide comes assiduus dolor in latere, quasi acui pungeretur: nulla ferè spiritum ducendi libertas, hinc pulsus parvus: tussis primùm sicca, quæ nihil emoluit: pata deinde statim tenuia ac syncera, mox vero sanguinea, aut alterutrâ Bile resperfa, æruginosa tandem, livida. Vulgaris est pleuritidis, ut & Anginae, die ferè critico *mutatio* in peripneumonia: hæc, nullo præcedente affectu, non ita frequens: qui plurima cum sint cum pleuritide communia, diffinitione pectoris & gravitate, ab eâ discrepat: Tumet facies rubore persufa, tument oculi. In Anginâ, veluti obstrictis faucibus, suffocatur eger: summa deglutiendi difficultas, adeo ut ipse potus sæpe in nari Resiliat. Quos cholera vexat, in his bilis færum deorsum præceps erumpit: ex ventriculo graviter & intestinis, bile & statum copiam dilaceratis, laborant: bibunt, quasi duratur nam sitim explere properarent, nec satiantur: pulsus parvus, velox & frequens: *lavandula* tandem. Hi sunt morbi, inter acutos summo vitæ discrimine insignes: hæc dira quibus stipantur symptomata: quibus singulis præbet se comitem febris continens, lenta quandoque & Pituitosa, ut in lethargo, in cæteris fere incendio flagrans. Ideo etiam acuti quod septimo die, nono, undecimo, decimo-quarto, solvantur, dubio sæpe exitu.

SEMINA cerealia, *diversa*, eas nominant fruges, quæ & farinaceâ substantiâ turgent, & cibum præbent homini maxime familiarem. Collocata jam, hisce in Regionibus, in usu quotidiano, potissimum, Triticum, secale, hordeum, avena, oryza. Triticeas fieri posse pultes, pistinâque, quin & fecalinas, plerisque in morbis non inutiles perhibent, cum experientia non ita infrequens, cum clarissimis medicorum monumentis testata, consignataque autoritas, serunt tamen præcipue Triticum & secale, ex quibus panis, vitam communem degentibus, suppeditaretur. Non eodem plane modo se habent, quæ ex hordeo, avenâ & oryzâ parantur alimenta, forbesiones, & ex orizâ nulquam fit panis, & qui ex hordeo aut avenâ conficitur, in summa scilicet annonæ difficultate, reique frumentariæ inopiâ, eo soli utuntur Rustici, aut quorum res familiaris in angustum contracta. At verò, quæ ex his decocta præscribuntur, tum iis qui integrâ, quàm qui infirmâ, atque eum ægrâ utuntur valetudine: ea non ignobilis, in arte medendi, locum obtinent. Mirum quàm celebris olim apud Antiquos, quàm, majorum acceptæ, ex avenâ cortice spoliata potiones: nec alia ferè iuscula apud Anglos & nobiles & plebeios, quàm Avenata: quæ sanè tam ægros quàm iis qui inculparâ sanitate utuntur, saluberrima testantur. Oryza tandem perfarum genti, à primis mundi incunabulis, Hippocrati non dùm, Galeno vix nota, jam, ab aliquot retrò seculis, cunctis ferè gentibus ac nationibus, eficas potioneque sanis & infirmis præstantissimè subministrat.

INTER acutos morbos, quamvis complures à sanguine, incho in vasis cum majoribus tum minoribus, corrupto, primam trahant originem: synochus putris, febris Ardens, alii: longè ramen plurimorum, à parte aliquâ singulari, prima labes: cerebrum si premat insignis copix fusi extra venas, Arteriasque sanguinis etiam synceri, aut in quo bilis Redundet, aut pituita; aliquâ vix interpositâ morâ ignem concipit: hinc erumpunt Phrenitides, lethargia, apoplexia, Idem si summas gule, gutturisque partes vexat, angina: si thoracis partem lateralem aut posteriorem, pleuritides: si propriam pulmonis substantiam, peripneumonia. At, hoc ipso quod, una cum sanguine, non nihil humoris in parte affectâ corrupti, ad majora vasa, & tandem ad cor, semper remeat, totum sanguinem eadem labe infici necesse est: febris accenditur, eaque continua, omnium fere acutorum comes assidua: quique statim ut emerit, unius tantum partis erat affectus, omnium jam functiones perturbat: adeo ut recuperandæ pristinae sanitatis spes desperata sit, nisi febris evanescit calor: foras scilicet protruso humore, quo sanguis, veluti fermento quodam, intumuerat: excussis pariter ejusdem sanguinis partibus, aut ardore nimio deustis, aut exuperanti nocentibus: protrudentur autem & excutiuntur, dùm una cum sanguine ad partes ferantur aptas id exequi: ad corporis scilicet superficiem, ad lienem, hepar, Renes, intestina: quibus quasi tot cribris incernantur in transpiratione & sudore, sanguini permixtæ fuligines, pars feri: lienis & hepatis ministerio, bilis utraque, Renum, feri pars alia: devolvuntur tandem in intestina, cum horum omnium pars maxima, tum ex Alimentis corruptis, tum ex rebus residua & crassior, per dejectiones, nec raro per vomitum, solius sæpe naturæ viribus, foras amandanda. Hæc sunt quæ post fermentationem febrilem deponunt, sanguis & per totum corpus sparsi liquores: hæc sunt quæ dùm permutatione magnâ in morbo repente factâ, depelluntur, genuinam *restitutio* notionem adimplent: diæque quibus hæc sunt, ii sunt, quos criticos nuncupamus.

HUMORUM, cum eorum qui primò à naturali temperatione recesserunt, tum deinde febrili calore depravatorum, completa si diebus criticis, absolutaque fuerit secretio: nihil esset fatius, quàm quod factu superest, id totum ipsimet naturæ concedere: tantum de dictâ sollicitus tem id expedare nefas. Fiant sæpe, diebus criticis, copiam insignes omnigenum humorum corruptionum depulsiões: at nec unâ vice, putidas eas protruditur sabura, nec ita facile abstergitur, quæ interiori ventriculi & intestinorum superficiem adhæret corripela, quâ Alimenta quæ tenui victu rescindendi. Primis acutorum diebus, nullum concessit alimentum Hippocrates: sequentibus ad solutionem usque, quasdam tantum forbesiones, humectantes potius quàm alibiles. At ut primùm non nihil mitescit morbus, à summa illa vehementiâ quàm *exulsi* vocant, omni veniunt, ex diversis carnis generibus iuscula imtemperantiæ potius, ac morum ad molliem lapsum, quam necessitatis inventum, antiquis vix nota: id habent quidem, quòd stomachus ea digerat facili: sed summa cum sitisporum ad corripelam proclivitas, facilius adhuc labem humoris à morbo residui contrahunt: hinc recidivæ febres, Lienteria, dejectiones fetidissima, alia.

SORBITIO hordeacea, gallicè *orge mondé*, *orgeat*, pistinæ nomine ab Antiquis insignita, non solum quod alimenti officium esset præstat, sed & multò magis, quòd medicaminis: Fidem faciunt Hippocrates, Galenus, cæteri: qui in eâ vim quandam eximiam testantur, quâ & partiumque vitium suscipere potest, eadem ab ipsis efficaciter, liquid aliud abstergit: quibus omnibus addere licet, quod sæpe ac sapienti gravi morbo confectus eger, dùm non nisi fastidiosio ac nauseante stomacho cocta ex carnis iuscula forbet, pistinam ex hordeo sicavide arripit cibi, quem excipit ventriculus mutari vel minimùm, & in alimentum concoqui potest, hic tremor concedendus est, quem continuo subsequetur pistinæ paulò validioris usus, sæpe etiam cum subciliis ex carne commiscendæ: deinde tantum confecti cibi & potions adhibendum, in medendi vi non parùm interesse discrepat: quas enim Medici ex hordeo moluntur forbesiones, iis in febris quas ardentis vocant, eventus ut plurimum secundo usi sunt: Avenata in acutis plurimùm pollent in quibus urine crebra cupiditas, sed magna difficultas est, in quibus noctes vigilanter anare: mirum tandem quàm levationem habeant ex oryza, vel solius, usu, dysenterici, & quicunque ex insigni aliquo sanguinis profusio laborant.

Ergo in acutis Cerealia.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Franciscus Gôvel.

M. Nicolaus B. de la Carliere.

M. Joannes Baptista Doye.

M. Urbanus Leaulré.

M. Michael Pichomat.

M. Franciscus Picoté de Belstere.

M. Antonius de Saint-Yon, Medicus Regis ordinarius.

M. Joannes Robert.

M. Ludovicus Gayant.



Proponebat Parisiis CLAUDIUS VERGNE, Montargianus, Baccalaureus Medicus. A. R. S. H. 1702.